

Prelatovo pismo (marec 2011)

Vsakodnevno življenje ponuja mnogo priložnosti, da pokažemo Bogu naše želje, da bi se mu približali. Post je, kakor poudarja prelat, poseben čas, da se trudimo z več ljubezni. Pismo meseca marca.

13. Mar. 2011

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

»Nič ni Bogu tako drago in ljubo kakor dejstvo, da se ljudje

spreobrnejo k Njemu z iskrenim ksanjem.«[1] Vedno posebno aktualne besede, še toliko bolj v sledečih mesecih, saj se bo čez osem dni začel post. V liturgiji pepelnične srede nas Cerkev z besedami svetega Pavla ljubeznivo in zavzeto spodbuja, *da Božje milosti ne bi prejeli v prazno! Pravi namreč: Ob času milosti sem te uslišal in na dan rešitve sem ti pomagal. Glejte, zdaj je tisti milostni čas! Glejte, zdaj je dan rešitve!*[2]

V krščanskem gledanju na življenje je **vsak trenutek čas milosti in vsak dan je dan rešitve, toda cerkvena liturgija**, pravi sveti Oče, **te besede na poseben način namenja postnemu času**[3]. Tedni, na katere se pripravljamo, so posebno primerni, da se ponovno približamo Gospodu, ker nas je pritegnila njegova milost. Prosimo Svetega Duha, naj nam pomaga odkriti vedrino tega klica, da ti dnevi ne bodo šli mimo naše duše – tako je

zapisal sveti Jožefmarija – ***kakor voda, ki teče čez kamne in ne pusti sledov***[4]. Recímo Gospodu: ***Pustil se bom prežeti, preoblikovati; spreobrnil se bom, znova se bom obrnil h Gospodu in ga ljubil, kot On želi, da ga ljubimo.***[5]

Ne mislimo le na spreobrnjenje grešnika, ki se odloči odpreti milosti in tako preide iz duhovne smrti v Življenje z veliko začetnico. Tudi vsakdanje spremembe vodijo krščansko žensko ali moškega, da se bolj približa Bogu, da preko pogostnih zakramentov bolj zavzeto sodeluje v Kristusovem življenju, da neguje duhá molitve, da se v konkretnem in učinkovitem služenju daje za duhovno in materialno dobro drugih. Kakor pojasnjuje Benedikt XVI., ***spreobrniti se pomeni iti proti toku, kjer “tok” predstavlja površinski način življenja, ki je nedosleden in varljiv, ki nas pogosto potegne vase, nas***

obvladuje in nas naredi za sužnje zla ali – v vsakem primeru – za ujetnike moralne povprečnosti. Za razliko od tega pa s spreobrnjenjem težimo k visokim merilom krščanskega življenja, se združimo z živim in osebnim evangelijem, ki je Jezus Kristus.[6]

V Cerkvi nam je Gospod določil veliko poti, veliko načinov, da spodbujamo spreobrnjenja, ki naj si sledijo drugo za drugim in ki so v krščanskem življenju tako potrebna. Z besedami svetega Jožefmarija se spomnimo, da se morajo te duhovne spremembe vztrajno dogajati celo večkrat v teku istega dne: **Ponovno začeti? Da! Vsakokrat, ko izpoveš svoje kesanje – in to bi morali vsak dan velikokrat storiti –, ponovno začneš, ker daješ Bogu novo ljubezen[7].** Ali pogosto mislimo na to, da nas Bog pričakuje v tem trenutku? Se zadržimo ob premisleku: Gospod, kaj želiš od

mene? Nas vodi gorečnost, da bi se bolj in bolj približali Jezusu Kristusu?

Kljub temu želim sedaj govoriti o nekaterih specifičnih načinih, kako se ponovno napotiti k prijateljstvu s Presveto Trojico: o duhovnih vajah, katerih število se v postnem času pogosto poveča. Kakor je očitno, nam niso na voljo izključno v teh tednih; toda liturgija tega časa s svojim nujnim klicem k spremembi življenja vabi mnoge kristjane, da se ob tej priložnosti udeležijo kakšne od teh dejavnosti. Enako lahko rečemo o mesečnih duhovnih obnovah, ki zavzemajo pomembno mesto med sredstvi duhovnega izobraževanja, ki ga Prelatura omogoča tisočem ljudi po celem svetu.

Sveti Jožefmarija nam je pokazal, da je ta duhovna praksa v Cerkvi nekaj splošnega že od prvih stoletij naprej: vedno, ko se je nek človek hotel pripraviti na neko poslanstvo ali je

preprosto opazil nujnost, da bi z večjo izročitvijo odgovoril na dotike milosti, je poskušal okrepiti svojo povezanost z Bogom. ***Duhovne vaje so imeli že prvi kristjani. Po Kristusovem vnebohodu najdemo apostole in veliko skupino vernikov, zbrane v dvorani zadnje večerje, v družbi presvete Device Marije, ki čakajo na izlitje Tolažnika, ki jim ga je obljubil Jezus. Tam jih najde Sveti Duh, perseverantes unanimiter in oratione (Apd 1, 14), poglobljene v molitvi. Enako ravnajo tiste duše, ki so se v začetkih krščanstva, ne da bi se oddaljile od življenja ostalih, izročale Bogu v svojih domovih, in puščavniki, ki so odšli v pustinjo, da bi se v samoti posvečali Bogu ... in delu! (...) Vsi kristjani, ki so iskreno skrbeli za svojo dušo, so na takšen ali drugačen način opravili svoje duhovne vaje. Zato, ker je to krščanska praksa.[8]***

Od prvih let Dela naprej je naš ustanovitelj dajal velik pomen temu času, ki je posvečen izključno molitvi in spraševanju vesti in ki je nadvse potreben, da bi obdržali živahno notranje življenje. ***“Kaj bova naredila ti in jaz v teh dneh duhovne obnove?” se je vprašal ob neki priložnosti. Odgovoril je: Veliko se bova pogovarjala z Gospodom, ga iskala, kakor Peter, da bila z Njim v intimnem pogovoru. Bodi zelo pozoren; pravim “v pogovoru”: dialogu dveh, iz oči v oči, ne da bi se skrivali v anonimnosti. Potrebujemo to osebno molitev, to intimnost, ta neposredni odnos z Bogom, našim Gospodom.[9]***

Na začetku svojega pontifikata je Benedikt XVI. ponovno priporočil dneve duhovnih vaj, **posebno tiste, ki se izvajajo v popolni tišini**[10], in v tradicionalni poslanici za postni čas, ko govori o evangeliju druge

postne nedelje, ki je nedelja
Gospodovega spremenjenja, vztraja:
**To je povabilo, da bi se oddaljili od
hrupa vsakodnevnega življenja in
se potopili v Božjo navzočnost. On
nam želi vsak dan posredovati
Besedo, ki prodira v globino
našega duha, kjer razlikuje dobro
od zla (prim. *Heb* 4,12) in krepi
voljo do hoje za Gospodom.[11]**

Da bi dobili sad iz teh sredstev
izobraževanja in preobražanja,
kakor jih je opredelil naš Oče, je
nujno potrebno zbrati čute in
intelektualne sposobnosti; brez tega
je zelo težko – da ne rečem nemogoče
– odkriti razsvetljenja, ki jih Tolažnik
prižiga v duši, in slišati njegov glas,
ki nam predlaga konkretne točke, v
katerih se moramo boriti, da bi od
blizu sledili Jezusu Kristusu in hodili
z njegovim korakom.

Zato vam, moje hčere in sinovi,
priporočam, da ne zanemarite tega

vidika – tišine – na mesečnih in letnih duhovnih obnovah, s potrebno prilagoditvijo na konkretne okoliščine tistih, ki se udeležijo tega sredstva izobraževanja. Ni enako, če pridejo ljudje, ki so si že precej domači z duhovnimi stvarmi, kakor osebe, ki so naredile šele prve korake v krščanskem življenju. Ravnajmo kakor zvesti in preudarni oskrbnik, o katerem govori evangelij, ki *odmeri hrano ob pravem času*[12].

Zato je, ko skrbimo za potek različnih apostolskih del in za osebe, ki se jih udeležujejo, primerno organizirati te dneve duhovne obnove tako, da z nadnaravnim čutom premislimo o konkretni situaciji udeležencev, čeprav to prinaša potrebo po povečanju njihovega števila. Iz istega razloga, kakor nam je vedno dopovedoval naš ustanovitelj, se ne nehajo izvajati duhovne obnove, krožki itd., čeprav nanje pride manj ljudi, kakor pa je bilo predvideno na

začetku; čeprav pride ena sama oseba.

Zagotovo, kakor beremo v *Brazdi*, morajo biti dnevi duhovne obnove čas za ***zbranost, da bi spoznal Boga, da bi spoznal sebe in tako napredoval. Čas, potreben za odkrivanje, v čem in kako se je treba spremeniti: Kaj moram storiti? Česa se moram izogibati?***

[13] V teh dneh, nam še pravi sveti Jožefmarija, ***mora biti tvoje spraševanje vesti globlje in temeljitejše kot ob navadnih večerih. – Sicer si zapravil izredno priložnost, da bi se poboljšal.***[14]

Postna liturgija nam daje obilico snovi za premišljevanje, kakor poudarja sveti oče v svoji poslanici. Prizor Kristusovih skušnjav v puščavi, o katerih beremo na prvo postno nedeljo, nas spominja, ***da krščanska vera po Jezusovem zgledu in v občestvu z Njim***

vključuje boj “proti svetovnim gospodovalcem te mračnosti” (Ef 6,12), v kateri hudič deluje in se tudi danes ne utruDI skušati človeka, ki se hoče približati Gospodu[15]. Zato moramo premisliti, ali se pripravljamo na ta boj in se z zaupanjem zatekamo k nadnaravnim sredstvom. Sveti Jožefmarija nam je predlagal, naj uporabimo zelo nadnaravno taktiko: *V vsakodnevni h bojih tvojega notranjega življenja se bojuješ na položajih, ki so daleč stran od utrjenih zidov tvoje trdnjave. Že tukaj mora sovražnik naleteti na tvoje majhne odpovedi, redno molitev, tvoje vsakodnevno delo, tvoj življenjski načrt. Le težko se bo prebil do utrdbenih stolpov tvojega gradu, ki so povsem nezaščiteni pred napadi. – In če mu uspe, bo že izčrpan.*[16]

Naslednjo nedeljo bomo poslušali glas nebeškega Očeta, ki pokaže na

Kristusa in nam pravi: *Ta je moj ljubljeni Sin, nad katerim imam veselje; njega poslušajte!*[17] Moramo se bolj potruditi, da bi v trenutkih osebne molitve odkrili, kaj Gospod govori vsakemu od nas, da bi to uresničili v praksi. In preveriti, kako se opiramo na milost, ki jo prejemo iz zakramentov ter preko nasvetov, ki jih dobimo v osebni duhovni vodstvu.

Ko nastopi tretja postna nedelja, 27. marec, nam liturgija predstavi **Jezusovo prošnjo Samaritanki: “Daj mi piti!” (Jn 4,7), ki (...) izraža gorečo božjo željo do vsakega človeka in želi v našem srcu vzbuditi željo po daru “vode, ki teče v večno življenje” (prav tam, 14)[18].** Odkrijmo klic k temu, da imamo vedno pred očmi dejstvo, da moramo mi, njegovi učenci, povsod prinašati njegovo luč in njegovo milost; predvsem tako, da pomagamo našim prijateljem in sorodnikom, da

se spravijo z Bogom in pristopijo k zakramentu pokore; pa tudi tako, da jih v teh tednih povabimo k udeležbi na kakšni duhovni obnovi ali duhovnih vajah.

Približujemo se slovesnosti svetega Jožefa, zavetnika Cerkve in Dela. Pripravimo se, da bomo 19. marca s hvaležnostjo in z veseljem obnovili našo *zavezanost iz ljubezni* Gospodu v Opus Dei, in da bomo z zaupanjem prosili svetega Očaka, naj izprosi od Boga milost, da se bodo mnogi moški in ženske vseh starosti in z najrazličnejšimi življenjskimi okoliščinami odločili slediti Jezusu Kristusu v Opus Dei.

Razen tega se na isti dan dopolni še ena obletnica slovesne izdaje bule *Ut sit*, s katero je dragi Janez Pavel II. postavil Opus Dei za osebno prelaturu, s čimer je določil tesno sodelovanje duhovnikov in laikov za uresničevanje navdiha, ki ga je

Gospod položil v dušo svetega Jožefmarija 2. oktobra 1928. Naša obveznost je, da smo zelo zvesti in da se zavedamo, da je Sveti Duh hotel to obliko na Drugem vatikanskem koncilu, da je tako odprl pot do pastoralnih potreb Cerkve.

28. januar je obletnica duhovniškega posvečenja našega Očeta. Izrazimo veliko hvaležnost Presveti Trojici, ker je vsakdo izmed nas zares otrok odgovora, ki ga je dal naš ustanovitelj, da bi sprejel Kristusovo duhovništvo. Brez njegove velikodušne, popolne privolitve v božjo voljo v Cerkvi ne bi bilo Opus Dei. Ustanovitev Dela se dviguje kakor odgovor na vprašanje, ki si ga je naš Oče zastavljal skozi vsa leta v semenišču v Zaragozi: **“Zakaj bom postal duhovnik?”** in ki utemeljuje najgloblji razlog njegove pripravljenosti začeti in nadaljevati to pot.

Molimo zatekajoč se k njegovemu posredovanju, da se v vseh deželah poveča število duhovniških poklicev: zvesti možje, zaljubljeni v Boga, ki se bodo z veseljem posvečali služenju dušam, v popolni zvestobi papežu in v najtesnejši povezanosti s svojimi škofi. In da tudi v Delu ne bi manjkalo duhovnikov, ki jih potrebujemo, da duhovno oskrbujejo apostolska dela, ki jih od nas zahteva Gospod. Hkrati vztrajno prosimo Presveto Trojico, da bodo vsi katoličani, moški in ženske, hranili duhovniško dušo, ki so jo nebesa položila v vsakogar.

Ne prenehajte moliti za papeža in za njegove sodelavce, posebno v prvem tednu posta, ko se v rimski kuriji izvajajo duhovne vaje. Tudi mi bomo izkoristili ta čas za naše letne duhovne vaje. Zares se že veselim, da me boste v duhu spremljali skozi te dneve. Ni mi težko povedati, da vsak dan prosim Gospoda, da nihče ne bi

zapravljal obilja milosti, ki nam jo
Bog daje na duhovnih vajah.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. marec 2011.

[1] Maksim Spoznavalec, *Epistola* 11,
(PG 91, 454).

[2] Drugo berilo na pepelnično sredo
(2 *Kor* 6, 1-2).

[3] Benedikt XVI., Govor na splošni
avdienci, 17. 2. 2010.

[4] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja
mimo*, št. 59.

[5] *Prav tam*. [6] Benedikt XVI., Govor
na splošni avdienci, 17. 2. 2010.

[7] Sveti Jožefmarija, *Forja*
(*Kovačnica*), št. 384.

[8] Sveti Jožefmarija, zapiski z
meditacije, 25. 2. 1963.

[9] *Prav tam*. [10] Benedikt XVI.,
Govor skupini škofov na obisku *ad*
limina, 26. 11. 2005.

[11] Poslanica papeža Benedikta XVI.
za postni čas 2011, 4. 11. 2010, št. 2.

[12] *Lk* 12, 42.

[13] Sveti Jožefmarija, *Brazda*, št. 177.

[14] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 245.

[15] Poslanica papeža Benedikta XVI.
za postni čas 2011, 4. 11. 2010, št. 2.

[16] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 307.

[17] *Mt* 17, 5.

[18] Poslanica papeža Benedikta XVI.
za postni čas 2011, 4. 11. 2010, št. 2.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/prelatovo-pismo-
marec-2011/](https://opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-marec-2011/) (15. Mar. 2026)